

mere af ved det intensive Algerbrug, og disse Udtørningsarealer udsylde da et Savn, hvad der ofte har den største Betydning. Jeg kan pege paa bestemte Exempler, hvor i Misvæxtsaar saadanne Arealer have frelst en hel Egns Kvægbesætninger fra Hungersnød, saaledes at man slagtede unge Lillagskreaturer, baade Kvæg og selv Heste, saa at man kunde lise unge Plage til fabelagtig lav Pris. Jeg kan saaledes nævne, at i 1878 i Omegnen af et saadant Udtørningsforetagende blev ved Midsummerstid unge, værdifulde Plage kjøbt for 30 eller nogle og tyve Daler Stykket. Ved Hjælp af den Græsproduktion, som dette Foretagende leverede, bleve de bevarede, og efter 3 Fjerdingaars Forløb bleve de solgte for 130—150 Daler Stykket, altsaa med 5—600 pCt. Avance. Jeg nævner dette Tilfælde, fordi det er et Faktum, jeg selv personlig har været Vidne til. Hvor man end ser saadanne Foretagender, vil det ses, at de have udøvet en i mange Retninger overordentlig heldbringende Indflydelse paa den landøkonomiske Udvikling, som er kommen til Nytte paa Steder, hvor man forud ikke havde nogen Anelse om, at dette vilde kunne ske paa denne Maade. Jeg tror, at er der nogen Art Foretagender, som har Indflydelse paa det landøkonomiske Omraade, og som kan gjøre Krav paa offentlig velvillig Understøttelse, saa er det den Art Foretagender. Naar jeg nu stiller mig paa dette Standpunkt, kan jeg ikke negte, at det Syn paa den foreliggende Sag — nemlig Laanet til Interessenterne i Stokkeby Noer —, som i Almindelighed har gjort sig gjældende under Forhandlingen her, har jeg ikke kunnet sympatisere med. Jeg veed ikke, hvori det ligger og har heller ikke gjort mig Meilighed med at efterspore det; men der har ikke været noget rigtig velvilligt Syn paa denne Sag, som gjorde sig gjældende ved den store Overfømmelse, som ødelagde saamange af de tilgrændsende Egne paa Lolland-Falster. Og saa ellers overfor Hr. v. v. viste der sig en ganske overordentlig Deltagelse og hjælpende Indvirkning, hvorforhelst der var foranlediget større Ulykker, og naar jeg ser, hvorledes man fra alle Sider rakte hjælpende Hænder ud, saa kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at man har stiftet Hænderne i Lommen overfor Stokkeby Noer, og det er det, som har foranlediget mig til her at udtale mig om denne Sag. Jeg forudsætter ikke, at det omhandlede Forslag vil blive vedtaget, og jeg tror heller ikke paa, at mine Udtalelser i nærværende Dieblif vilde have noget positivt Resultat til Følge, men jeg ønsker dog at bidrage Mit til, at der overfor denne Sag maa gjøre sig et andet Syn gjældende, og at man maa komme til at se den, saaledes som jeg ser den, nemlig som et Foretagende, der efter min Mening i høi Grad har Krav paa større Sympathi og Understøttelse, end den hidtil har nydt.

Den har idetmindste i Sammenligning med andre lignende Foretagender kun faaet ringe Understøttelse. Andre lignende Foretagender have faaet Understøttelse i langt videre Omfang end dette; men jeg skal selvfølgelig beredvillig indrømme, at den Hjælp, som ydedes de andre, blev ydet ved private Tilskud fra Landet. — Endnu skal jeg kun gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til Forslaget om Opførelsen af en Fiskehal ved Søbjerg Forhaun. Den Udtalelse, som fremkom fra den høitærede Indenrigsminister, er jeg fuldstændig tilfredsstillet ved. Jeg forudsætter ikke, at dette Forslag vil blive vedtaget inaar, men jeg har været med til at stille det, fordi Sagen selv forekom mig anbefalelsesværdig, og fordi der jo her altid har yttret sig en stor Beredvillighed til at understøtte Fiskeriet. Fiskeriet staaer efter min Overbevisning — og jeg har levet den største Del af mine modne Aar i Egne, hvor Fiskeriet spiller en stor Rolle — saa langt tilbage i vort Fædreland, at denne Indtagtskilde bør tages under Armen ved alle de hensigtsmæssige og praktiske Midler, som man kan benytte dertil. Men, som sagt, jeg er fuldkommen tilfredsstillet ved, hvad den høitærede Minister udtalte, idet jeg selvfølgelig finder det berettiget og naturligt, at han, forinden han giver noget Tilfagn, maa have denne Sag nærmere undersøgt, saaledes at Initiativet til Sagens Fremme kan komme fra ham.

N. P. Jensen: Jeg har bedet om Ordet for at udtale mig om det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 10 til Post 6, hvilket ganske vist paa Listen figurerer under Betegnelsen „Ombygning“, men som jo i Virkeligheden som bekendt angaar Bygningen af et „nyt“ Batteri ved Kalkforbrænderierne. Naar jeg under Sagens 2den Behandling ikke tog Ordet i denne Sag, da var det, dels fordi Diskussionen dengang var bleven ledet ind i et Spor, hvori jeg ikke ønskede at følge den, og dels fordi jeg paa mange Omraader saanedes Oplysninger om selve Sagen. En Del af disse Oplysninger har jeg nu skaffet tilveie ved selv at undersøge Forholdene paa Stedet, men forøvrigt foreligger Sagen lige saa uklar for mig denne Gang, som den gjorde ved 2den Behandling, og hvis der til Udvalget er fremkommet Oplysninger — hvad det jo synes, at en Afbrydelse af den høitærede Formand for Finantsudvalget tydede paa —, saa beklager jeg, at de ikke ere komne frem som Bilag til Betænkningen. Jeg har oftere tilladt mig, naar Finantsloven har været til Behandling, at udtale mig imod, at Befæstningsagen skulde afgjøres paa § 26, eller, saaledes som nu her paa § 13, og det kan altsaa ikke være noget Nyt for de Herrer, naar jeg atter idag udtaler det Samme. Jeg beklager dette for Sagens Skyld, fordi det er min Overbevisning, at Alt, hvad der